

Sygn. akt III KK 382/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Jacek Sobczak
SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Teresa Jarosławska

w sprawie **A. W.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 grudnia 2014 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 26 października 2011 r.,

1) uchyla pkt IV, V, VII, IX oraz X zaskarżonego wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania;

2) obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia z dnia 26 października 2011 r. Sąd Rejonowy w T.:

- I. uznał oskarżonego A. W. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 1 aktu oskarżenia i za czyn ten wymierzył mu na podstawie art. 178a § 4 k.k. karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;
- II. uznając, iż nastąpiło przedawnienie karalności czynu zarzuczonego w pkt II aktu oskarżenia, w myśl art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w tym zakresie;
- III. uznał oskarżonego A. W. za winnego popełnienia czynu zarzuczonego mu w pkt 3 aktu oskarżenia i za czyn ten wymierzył na podstawie art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- IV. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności, działając na podstawie art. 85 k.k. i 86 §1 i 2 k.k., wymierzył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;
- V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. orzeczoną karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat;
- VI. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 500 zł dla Fundacji na Rzecz Ofiar Wypadków Komunikacyjnych w B.;
- VII. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł grzywnę w wysokości 70 stawek dziennych po 20 złotych;
- VIII. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat;
- IX. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;
- X. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniach 12 marca 2011 r. do 14 marca 2011 r. przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania równoważny jest dwóm stawkom dziennym grzywny;
- XI. na podstawie art. 63 § k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 12 marca 2011 r.;

XII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Kasy Sądu Rejonowego w T.) kwotę 580 (pięciuset osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 3 listopada 2011 r.

Od powyższego orzeczenia kasację na korzyść skazanego w trybie art. 521 k.p.k. wniósł Prokurator Generalny, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi rażące naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 k.k. przez orzeczenie wobec skazanego kary łącznej w wymiarze przekraczającym sumę kar jednostkowych podlegających łączeniu.

Podnosząc powyższy zarzut, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie spraw Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym.

Nie ulega wątpliwości, że kary jednostkowe wymierzone skazanemu, tj. 1 rok i 4 miesiące oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności nawet przy zastosowaniu w ramach wymiaru kary łącznej zasady pełnej kumulacji - dają sumę arytmetyczną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Jest to w oczywisty sposób mniej niż 2 lata.

Brak jest jakichkolwiek wątpliwości, a przede wszystkim normatywnej podstawy, by w ramach kary łącznej (art. 86 § 1 k.k.) istniała możliwość wyjścia poza zarysowane w tym przepisie granice. W szczególności kara łączna nie jest mechanizmem nadzwyczajnego obostrzenia kary.

Wobec powyższego należało uchylić orzeczenie w zakresie wskazywanym przez skarżącego i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W ponownym postępowaniu Sąd ten zobowiązany jest do wymierzenia kary łącznej w granicach przewidzianych art. 86 k.k. oraz do rozstrzygnięcia pozostałych elementów związanych z jej wymiarem, tj. kwestii warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz ewentualnego orzeczenia grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k., zaliczenia na poczet grzywny okresu zatrzymania oraz obowiązku ustanowionego

na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k.